

Marc Parrot: «El meu compromís artístic més diferenciatiu és ser com a mínim de veritat»

El nou treball personal i íntim de l'artista porta el nom de 'Refugi'

Marc Parrot | Juan Miguel Morales

Marc Parrot va estrenar al Mercat de Música Viva de Vic el seu nou *Refugi* (Música Global, 2018), un disc i un espectacle concebuts en una *iurta*, la cabana tradicional usada pels nòmades de les estepes de l'Àsia central. Pensat com un treball personal i íntim, la carpa de lona i fusta permetrà al músic barceloní crear una innovadora geografia artística amb sons i lletres elaborades amb cura. Escollar-lo no haurà estat mai tan proper, quan als 51 anys se sent "misteriosament feliç" per transmetre una poesia única.

A l'anterior disc proposaves *Sortir per la finestra* (Música Global, 2014) i ara t'has instal·lat en un *Refugi*?

No està tan deslligada una idea de l'altra. Trobar el nostre lloc i encaixar en el món és molt bàsic, però quan no ho aconsegueixes has de cercar espais propis i fer les teves escapades. D'alguna manera, amb aquest projecte intento construir al meu entorn un espai confortable, on em senti a gust i pugui deixar fluir els meus sentiments. Intento fer cançons perquè es el que més m'agrada, em produeix plaer crear-les i interpretar-les.

Per assolir-ho has recreat una nova geografia artística com a cantautor?

Sí, perquè d'una banda buscava estímuls per fer un projecte que em resultés estimulants,

enriquidor i innovador. I, de l'altra, volia plasmar l'experiència des que he començat a fer cançons en aquest format de cantautor. És un concepte que em resulta molt enriquidor, perquè sento un *feedback* del públic molt directe que no havia tingut altres vegades ni en altres formats. Ho volia solemnitzar d'alguna manera, i no sabia com. Volia sintetitzar la recerca d'un panorama que em resultés estimulante i la idea d'entrar en contacte directe amb la gent. Buscava l'essencialitat de les cançons, despullant-me com a artista, i tenia al cap trobar algun espai...

I com has arribat a gravar un disc i voler-lo presentar dins un habitatge tan auster com és una iurta?

Va ser a la tardor passada quan vaig veure el darrer l'espectacle de **Los Galindos, UduL**, en què la proximitat em va resultar emocionant. El fet de sentir-los respirar i veure el seu ofici transcendia la voluntat de fer espectacle i apel·lava a la voluntat vital de ser el que eren i seguir fent el que feien com una opció irrenunciable. Em va resultar molt bonic i vaig pensar que aquell espai de la *iurta* el volia també per mi [somriu].

Marc Parrot dins una iurta durant una actuació Foto: Juan Miguel Morales

Muntar una iurta i portar-la de gira no ha de ser una feina gens fàcil...

Les peces van encaixar molt bé. Al principi vaig anar amb una gran prudència perquè els demanava casa seva... però m'hi vaig acostar des del respecte i l'admiració. Per mi era molt bonic pensar que em podien convidar a casa seva i dir-me "mira, aquí hi ha la clau de l'aigua, recorda que has de tancar-la quan marxis". S'hi van involucrar i he acabat tenint-los com a amfitrions de la nova proposta.

Després de diversos stages abans de la gira, com assoliràs el resultat que busques?

Ens haurem de mirar als ulls i escoltar-nos. Les cançons ens hauran de donar el plaer. En aquest

espectacle es barrejaran moltes emocions, perquè estic molt a prop de la gent.

En aquest espai tan especial, serà important la sonoritat dels directes, amb Dani Ferrer i Lluís Cartes. Quin disseny heu plantejat amb Quim Puigtió ?Kato'?

El primer de tot és que les cançons que interpretem en aquest espai funcionin de manera essencial, tinguin una llavor noble i no necessitin cap mena d'artifici. I, des d'aquesta nuesa, quan et poses en una tessitura de proximitat davant el públic qualsevol impostura pot quedar ridícula tot i tenir una base molt sòlida. Serà molt important la complicitat i la comunicació amb el públic, més enllà de la qualitat i el talent musical, que evidentment no m'he de qüestionar gràcies als músics amb qui fa molts anys que toco.

A Refugi et poses a la pell d'un nen per amagar-te en una cabaneta i entrar en un món imaginari, o busques la fascinació de fugir en el destí nòmada d'un circ?

Els dos exemples que poses són el mateix. Però l'espectacle no té connotacions de circ, al revés, intentem que no hi hagi un guió preestablert. Al circ cadascú té un paper determinat i fa uns números. Gravar les cançons en una iurta m'ha inspirat històries acrobàtiques. Imaginar-me en aquest lloc m'ha influït a l'hora d'escriure les lletres, però són coses que sento i que potser em costaria mostrar d'una altra manera. Igual que les pel·lícules de Chomón em van donar peu a l'espectacle *Ombres de plata*, sense apel·lar a les imatges segurament no hauria creat aquell context.

Què t'aporta la idea del refugi?

El refugi em dona tranquil·litat. La idea era crear un espai singular per mostrar un relat únic i personal, no per fusionar-nos en un espectacle de circ. En aquest context jugarem de diverses maneres, actuant dins i fora de la iurta -jo sortiré en algun moment per tocar perquè tindrem un equip de so a l'exterior?, buscaré el contrast amb el fet de sentir-nos en un lloc protegit, no necessàriament respecte a coses dolentes sinó un espai a recer, per exemple, de les inclemències del temps. La *iurta* es dirà 'espai escènic autoportable'.

Marc Parrot portada EDR 236

Quina sensació voleu transmetre?

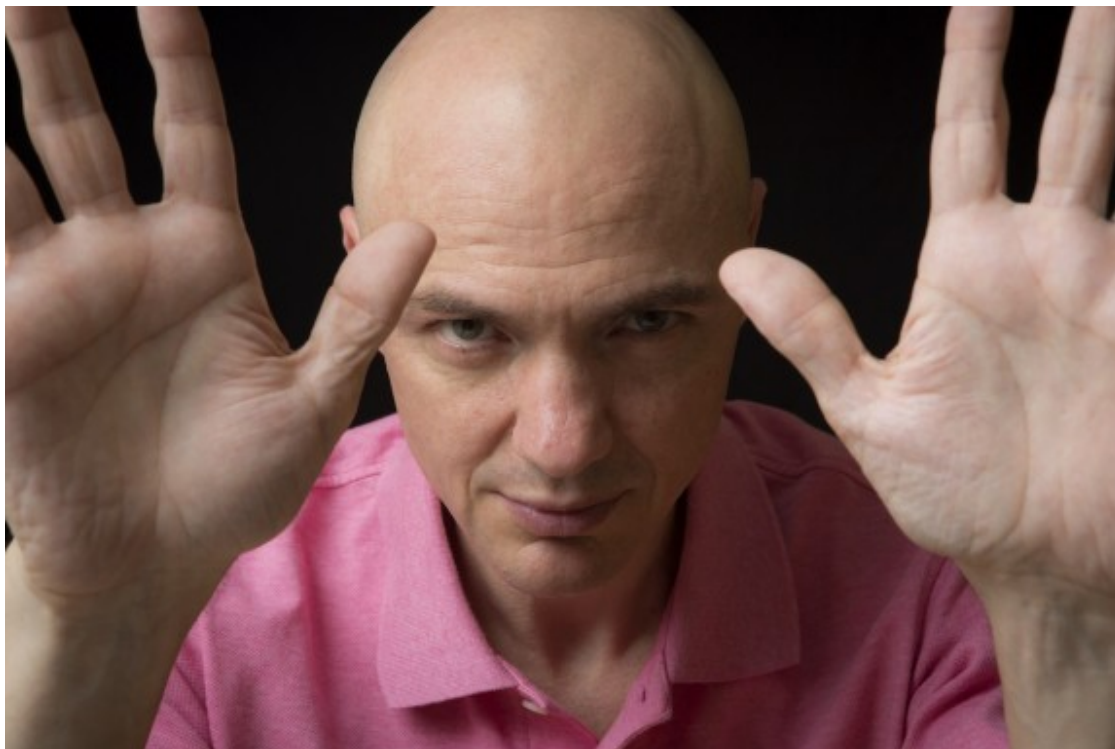
És un refugi on convidaré la gent a entrar, de manera que simbòlicament voldrà dir moltes coses. Anirem a buscar els espectadors, no com en el teatre on esperes que vinguin... Ens plantarem enmig d'una plaça per oferir un recital molt especial. Tindrà el punt de convidar la gent a casa teva, els deixarem entrar en el nostre espai íntim que he configurat del tot al meu gust. Convidarem a gaudir d'una experiència no predeterminada, tal com passa en el guió d'un concert de rock habitual, que més o menys sempre és el mateix. Serà una proposta diferent, no per enriquir un discurs musical sinó per entrar en el discurs musical. Amb gent amb una sensibilitat adequada pot ser molt estimulants o això és el que intenta-rem, perquè d'entrada per a mi ja ho és.

Has gravat una desena de discos però la teva carrera artística no té el mateix ressò que la teva altra realitat com a productor del Club Super3. Per què creus que passa?

Procuro no pensar-hi. Crec més en fer i en ser coherent. Sé que tota la resta depèn de molts factors que no tenen a veure directament amb la meua feina ni el meu talent. Hi ha un component atzarós que també és meravellós. L'important és seguir enganxat a la música, trobar estímuls i seguir fent-la sent feliç.

En els teus discos, quines bogeries i trencaclosques has aconseguit canalitzar personalment i professionalment?

De tota mena! Als discos trobo el motor del meu discurs, de les meves cançons... El meu compromís artístic més diferenciats és ser com a mínim de veritat. Ho intento fent música i, potser precisament perquè no ho acabo d'assolir del tot, segueixo intentant-ho.

Marc Parrot Foto: Juan Miguel Morales

La cançó "Fruit verd" és un autoretrat?

A les cançons de l'espectacle la gent hi trobarà contrastos i sorpreses... hi haurà fins i tot una cançó totalment acústica. A "Fruit verd" parlo de com a la vida, quan et plantejes can- vis, cal esborrar el passat: 'Després de veure que els camins a poc a poc han desaparegut, s'han esborrat'. En alguns casos no puc evitar sentir-me un nen i no madurar, i llavors em quedo sol, perquè ets qui ets, el que més et defineix i el que no ha mutat en el temps... Hi ha gent que ni s'ho planteja.

El tema "Misteriosament feliç" l'has gravat amb la col·laboració de Blaumut.

Ja havíem treballat junts, perquè els vaig produir el disc *Equilibri* (Música Global, 2017), i vam tenir molt bona relació tant professional com personal. Quan els vaig parlar del disc es van oferir per si necessitava res. Vam trobar aquesta cançó on l'aportació més clara és l'arranjament de corda d'Oriol Aymat amb el violoncel; a més Xavi de la Iglesia hi toca les guitarres, Manuel Krapovickas el baix, Manel Pedrós el vibràfon, Vassil Lambrinov el violí... i tots van fer veus a la part final. De títol, he agafat el nom d'un poemari de Joan Margarit que m'agrada molt i per això em va venir al cap. Parla del moment vital en què ho tens tot precisament perquè sents que ja no necessites res. Jo ara mateix em sento així. "Química" és intimitat màxima amb una melodia que dibuixa l'espai i el clima. La cançó parteix de la idea que ens transformem quan trobem l'electró necessari, i el resultat és química, màgia, poesia, energia i ho és tot. Harmònicament està inspirada en el ritme de quan fas l'amor, sempre amb els mateixos moviments. La vaig fer bàsicament amb guitarra i veu, i amb un bombo orgànic simulat picant al terra de la caseta-estudi on he gravat. Com que és una caseta de fusta el micro agafa el so del cop de peu a terra.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=jmqQNsMxI0>

A "Tu i jo" apareix Montpeller. Quina relació tens amb ciutat del Llenguadoc?

Són mites més personals: 'Ens trobarem fent temps per algun carrer de Montpeller'. És una cançó d'amor més enllà de l'amor: 'Perquè tu i jo som per sobre de tot, per sobre de la sort, per sobre de l'amor'. Té tota una càrrega sentimental i viscuda que no es limita a una sola cosa, sinó que va més enllà de la idea típica de l'amor. Per seguir estimant més enllà de l'enamorament, més enllà del viscut...

"Encara que sigui un moment", quin sentiment té l'espera impacient'?

Si la cançó anterior estava dedicada sobretot a la meua parella, l'Eva Armisen, en aquest cas s'hi barregen altres referències... A les lletres de les cançons no penso habitualment en una persona en concret ni en un moment, sinó que fusiono les coses que m'han impactat, que m'han emocionat o han tingut un efecte per transformar-les en una història. En aquest cas parlo de l'atracció d'una parella, l'enlluernament que representa l'enamorament i l'efecte gravitatori que té sobre tot el teu entorn. I hi ha una part genèrica a partir de les experiències que he viscut, però cada cançó té referents concrets de la meua vida.

Més enllà de la relació sentimental amb Eva Armisen, heu treballat també en projectes artístics, des d'il·lustracions de portades fins a llibres-disc.

Sí, són col·laboracions que van néixer molt sentides i com una feina d'autoconsum. Van venir inspirades pels nostres fills i per la voluntat de fer coses junts amb les respectives vocacions i passions. Des de l'últim llibre musical, titulat *Tots a taula*, hem anat fent voltes pensant en nous temes, i ara mateix estem preparant el CD-llibre il·lustrat *Tinc un paper* (Flamboyant, 2019), que versarà sobre el treball en equip i que sortirà per Sant Jordi. Em sembla molt rellevant al llarg de la vida saber trobar la teua vocació, perquè aquesta tria et pot fer canviar de manera radical i vital, fins al punt que et pots sentir esclavitzat anant a la feina, o bé feliç i satisfet.

Marc Parrot Foto: Pere Masramon